

RECHTSPRAAK

Ex-werknemer die na hartaanval van de WW in de WIA is beland, heeft niet langer recht op een aanvulling op zijn uitkering. WWplus maakt daarbij geen verboden onderscheid; WGA-uitkering en WIA-uitkering zijn niet op één lijn te stellen.

Feiten

X heeft tot 2013 in het voortgezet onderwijs gewerkt bij school A en B. Hij viel daarmee onder de cao voor voortgezet onderwijs, waarin een regeling is opgenomen voor sociale zekerheid. In 2013 is hij ontslagen bij school A. In 2015 is zijn dienstverband met school B geëindigd. Aan werknemer is een WW-uitkering toegekend. In de cao is een regeling opgenomen die de wettelijke WW-uitkering aanvult, de werkloosheidsregeling voor onderwijspersoneel voortgezet onderwijs (hierna: WOVO). WWplus B.V. voert die regeling uit. Op 6 juni 2013 heeft WWplus een recht toegekend aan X op een WOVO-uitkering. Op 17 juli 2015 heeft X een hartaanval gehad, waarna hij zich ziek heeft gemeld. De WW-uitkering van X is gedurende dertien weken blijven doorlopen, maar omdat X ziek bleef, stopte de WW-uitkering en ontving X een even hoge Ziektewetuitkering. X is daarna arbeidsongeschikt gebleven. Per 17 juli 2017 is aan X een WIA-uitkering toegekend. X heeft WWplus verzocht om de WIA-uitkering aan te vullen met een WOVO-uitkering. WWplus heeft in haar brief van 12 mei 2020 medegedeeld dat X geen aanvulling krijgt, omdat hij geen WW-uitkering ontvangt. X verzoekt de kantonrechter deze uitkering alsnog aan hem toe te kennen. Hij stelt zich op het standpunt dat de loongerelateerde WGA-uitkering die hij op grond van de WIA ontvangt, op één lijn gesteld moet worden met een WW-uitkering. Hij doet ook een beroep op de hardheidsclausule die de WOVO kent.

Oordeel

De vraag is of WWplus een WOVO-uitkering moet toekennen. Op basis van de tekst van de WOVO niet. De WOVO sluit het recht op een uitkering namelijk uit vanaf het moment waarop de ex-werknemer een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Die uitsluiting is in lijn met de bedoeling van de regeling. Het gaat in dit geval om uitleg van een cao, waarvoor de zogeheten cao-norm geldt. In beginsel zijn dus de bepalingen in de cao van doorslaggevende betekenis en zal de kantonrechter niet stilstaan bij de bedoeling van de cao-partijen. Maakt de WOVO hiermee een verboden onderscheid? De WOVO is aan te merken als een arbeidsvoorwaarde. Op grond van de wet is een onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte bij de arbeidsvoorwaarden verboden. Het beroep op een ongerechtvaardigd onderscheid stelt de vraag aan de orde of sprake is van het maken van onderscheid in gelijke

c.q. vergelijkbare gevallen, en zo ja of voor dat onderscheid een objectieve rechtvaardigingsgrond aanwezig is. De kantonrechter is van oordeel dat de loongerelateerde WGA-uitkering en de WIA-uitkering geen gelijke gevallen zijn. Zowel bij de WW als bij de WIA is sprake van een verplichte, sociale verzekering tegen het risico van inkomensachteruitgang als gevolg van 'niet werken'. In zoverre zijn beide groepen verzekerd dezelfde. De oorzaak voor dat niet werken is echter voor beide groepen verschillend. Voor de groep gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemers is de oorzaak van het niet werken gelegen in de ingetreden arbeidsongeschiktheid, waardoor zij niet meer in staat zijn de oude functie uit te oefenen. Voor de groep van arbeidsgeschikte werknemers is de oorzaak van het niet werken gelegen in andere redenen dan arbeidsongeschiktheid, bijvoorbeeld doordat de functie is vervallen of door verstoorde arbeidsverhoudingen. De wetgever heeft voor de onderscheiden groepen van werknemers verschillende regelingen getroffen (WW en WIA). WWplus mocht dus de uitkering weigeren op de grond dat X een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. X komt eveneens geen beroep op de hardheidsclausule toe. De kantonrechter is van oordeel dat toepassing van de WOVO niet tot een onbillijke uitkomst leidt. Deze uitkomst, hoe nadelig die ook uitpakt voor X, was juist voorzien en gewenst door cao-partijen. WWplus mocht daarom weigeren de hardheidsclausule toe te passen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 25-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2021:2168

Zaaknummer: 8971626 \ CV EXPL 21-257

Rechters: A.M. Koene

Advocaten: W.P.J.M. van Gestel

Wetsartikelen: Artikel 4 Wet Gelijke Behandeling Handicap en Chronische Ziekten